

spreekt niet Mozes noch Joannes tot mij, maar de Heere mijn God. Hij is het die mij dan aller dingen wording en der menschen onzettenden val verhaalt. God die mij met stille majesteit vertelt, hoe Hij dien gevallen mensch weer heil heeft beschikt. Ik hoor Hem zelve dan verhalen van de wonderen die Hij wrocht ter verlossing en van het volk dat Hij uitverkoor, en, toen dat volk Hem tergde, hoe Hij dat volk toen sloeg in zijn toorn, en gelouterd weer terugbracht, al zoekende den Zoon zijner liefde. En tusschen dat heilig geschiedverhaal in hoor ik den Heiligen Geest, in de psalmodie, zingen voor mijn geestesoor, dat de diepten mijner eigen ziel ontsloten worden; in de profetie mij herzeggen wat Hij Israëls zieners in de ziel fluisterde; en mij zelf de ziel verkwikken door een vergezicht zoo bezielend, zoo schoon. Tot dan op het blad des Nieuwen Testaments die God, weer zelf, mij den Verwachte, der vaderen Wensch, uitbrengt; de plek toont waar de kribbe stond; het spoor mij van zijn voetstap wijst; en op Golgotha zelf zien laat, hoe de Zoon zijner eenige liefde ook voor mij, arme doemeling, den dood stierf aan het kruis. En eindelijk, dan is het diezelfde God de Heilige Geest die mij als voorleest wat Hij door Jezus' Apostelen omtrent den schat van dat Kruis verkondigen liet, om in de Apocalyps met een verrukkelijk Hosannah uit den hemel der hemelen, de praelectuur van zoo heilig drama te besluiten. Noemt gij dit nu een schier kinderachtig geloof, waraan uw meerdere wijsheid ontgroeid is, ik kan het niet gebeteren. Zoo is mij nu eenmaal mijn Bijbel en zóó alleen was ze in de voorgaande eeuwen, en is ze nog, de Schriftuur van de gemeente des levenden Gods. De auteurs moeten voor ons wegvallen, God zelf moet in haar verhalen, zingen, profeteren, manen, troosten, jubelen voor ons zielsoor. Op die majesteit des Heeren Heeren en op haar alleen komt het aan. Heeft daarom de Schrift gesproken, dan is alle tegenspraak ons uit; getuigt zij, dan wijkt de laatste twijfel; zelfs het in nood of radeloosheid opslaan van die Schrift om van Godswege beslissing te vragen, dunkt mij volstrekt niet ongeoorloofd, eer een lieflijk gebruik. Zoo sta ik waar Augustinus stond en waar Comrie in zijn voetstappen tredend uitriep: „als ik de Schrift lees luister ik naar wat God mij toespreekt, en als ik bid, luistert God naar wat ik stamel.”

Niet dat de gemeente daarom in dat Boek als „boek” iets zoekt. Een „vis supernaturalis sacrae scripturae inherens”,¹¹⁾ gelijk de Lutherse faculteiten tegenover Rathmannleerden, en sommigen helaas ook onder ons weer drijven, is voor den Calvinist ondenkbaar. Met zijn heilig boek is het als met het diepe water in den diamant. Zoolang die kostelijke steen in den donker op uw tafel ligt, is die prachtige diamant van een waardeloos glas nauwelijks te onderscheiden. Eerst met de instraling van het licht komt haar waardij.